

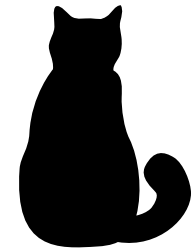
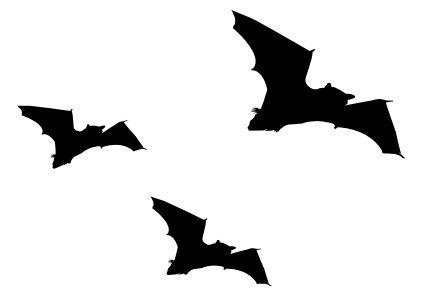
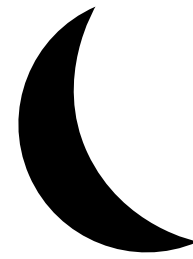

HET
GROTE
KLUITMAN
GRIEZEL
BOEK

10 gruwelijk
griezelige verhalen

geschreven door

Sanne de Bakker	Manon Sikkel	Fred Diks	Tjerk Noordraven	Marlies Slegers
Annemarie Bon	Kristel Bosua	Fiona Rempt	Anne-Margreet Matsuura	Natasza Tardio

Nur 282/W101901

Bisac JUV038000 / JUV018000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© Teksten: Sanne de Bakker, Annemarie Bon, Kristel Bosua, Fred Diks, Anne-Margreet Matsuura, Tjerk Noordraven, Fiona Rempt, Manon Sikkell, Marlies Slegers, Natasza Tardio.

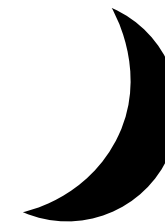
Vormgever omslag en illustraties: Oranje Vormgevers

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

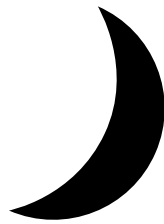
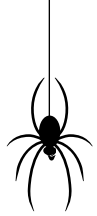
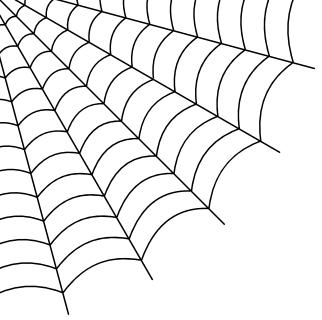

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Inhoud

De schooltuinen	8	uitbraak in het Zombiepark	100
<i>Anne-Margreet Matsuura</i>		<i>Sanne de Bakker</i>	
Kampioenenbloed	24	Doorzichtig	122
<i>Tjerk Noordraven</i>		<i>Natasza Tardio</i>	
De geheime griezelbril	46	Het wonderlijke verjaardagsfeest van Guusje Toverrijst	140
<i>Fred Diks</i>		<i>Manon Sikkel</i>	
Zwerfkat	64	Een monster achter de muur	154
<i>Annemarie Bon</i>		<i>Fiona Rempt</i>	
Verdwaald	80	Spoken in Schotland	172
<i>Marlies Slegers</i>		<i>Kristel Bosua</i>	

Voor Milan, Ilya, Kleine Stan en Grote Stan

Anne-Margreet Matsuura

De schooltuinen

Stek wachtte nog tien minuten nadat de streep licht onder zijn deur uit was gegaan. Toen schopte hij het dekbed van zich af, ging zitten en wurmde zijn voeten in de schoenen die hij had klaargezet. Hij was met zijn kleren aan gaan slapen.

Voor de zekerheid luisterde hij met zijn oor tegen de deur, maar er was niets meer te horen. Zijn ouders waren naar bed.

Stek deed de deur open, sloop de gang door en de trap af. Even later glipte hij de voordeur uit, de aardedonkere tuin in. Hij keek over zijn schouder omhoog naar het raam van zijn ouders. Het licht was uit.

Hij liep tussen twee kassen door en tuurde naar het glinsterende, pikzwarte water van het slootje. Hij liet zich langs de oever naar beneden glijden en liep over een plank naar de overkant. Er klonk een plons vlak naast hem. Een rat?

Stek rilde. Vlug klom hij door het vochtige gras langs de andere oever omhoog. Weg bij het donkere water. Zijn hart bonsde in zijn keel. De korte route naar de schuur van zijn vader leek 's nachts heel anders dan overdag.

Er ritselde iets in de bosjes naast het pad en Stek liep haastig verder.

Het liefst lag hij weer veilig in zijn bed. Maar hij was er bijna. Nog dit pad af en dan naar rechts.

De maan kwam van achter de wolken tevoorschijn en scheen op de kassen van zijn vader. Ze stonden vol met de zeldzaamste planten. Stek was trots op zijn vader, die de beste kweker op aarde was. Planten die niemand aan het groeien kon krijgen waren geen probleem voor hem. Elke dag werden er pakketjes bezorgd vol zaden en stekjes van mensen uit de hele wereld met het verzoek om ze alsjeblieft tot leven te wekken.

Stek duwde een paar takken opzij en stond eindelijk voor de deur van zijn vaders werkplaats. Hij maakte hem open met de sleutel die hij van huis had meegenomen en haalde opgelucht adem toen hij binnen stond. Hier voelde hij zich veiliger dan buiten in de donkere nacht.

Bij het koele licht van de maan dat door een raampje scheen, zocht Stek naar de schakelaar. Hij deed het plafondlampje aan, knipperde met zijn ogen tegen het felle licht en keek om zich heen in de vertrouwde ruimte.

Op de werkbank stonden allerlei flesjes vol vreemdkeurig vloeistoffen. Sommige borrelden zacht. Stek snoof de geur op van deze plek, waar hij al zijn hele leven kwam om te kijken hoe zijn vader aan uitvindingen van bijzondere plantengroeimiddelen werkte.

Hij liep naar een plank in de hoek bij het raam en las de etiketten op de flesjes. Na even zoeken vond hij wat hij zocht: een klein, donkerbruin flesje met een snotkeurig dop.

Een paar weken geleden was er een geheimzinnig kistje bezorgd. Stek was erbij toen zijn vader het openmaakte. Het zat vol zaden uit de oertijd, gevonden bij een opgraving in het Amazone-regenwoud. Steks vader was meteen de volgende dag aan het experimenteren geslagen. Hij brouwde een middel dat deze oeroude zaden aan het groeien moest krijgen. Het resultaat zat in het flesje dat Stek nu in zijn hand hield. Op het

etiket stond in piepkleine handgeschreven lettertjes: *Waarschuwing! Alleen toepassen op prehistorische planten. Te krachtig voor moderne levensvormen. Nog niet getest!*

Vlug propte hij het in de zak van zijn spijkerbroek. Nu het kistje nog. Op de grond stond het niet. Stek bukte zich en keek onder de werkbank. Niets. Toch moest het hier ergens zijn.

Er was maar één plek over. Stek trok de kastdeur open en daar stond het, recht voor zijn neus op de derde plank. Het kostbare kistje van zijn vader. Voorzichtig tilde Stek het op en liep ermee naar de werkbank. Daar maakte hij het met trillende vingers open, pakte een handjevol prehistorische plantenzaden en propte die in een plastic boterhamzakje dat hij had meegenomen.

Toen liep hij gauw door het donker terug naar huis en kroop in bed.

De juf vindt het een goed plan, maakte hij zichzelf wijs voor hij in slaap viel.

Eén week (en een paar uur) later fietste groep 6B zoals elke week naar de schooltuinen. Alle kinderen hadden daar een eigen lapje grond, waar ze bloemen en groenten verbouwden. Ze waren er bijna. Stek was doodmoe en hij had het gevoel alsof zijn benen de pedalen nauwelijks rond konden trappen. Hij had die nacht van de zenuwen uren wakker gelegen.

Zouden ze gegroeid zijn sinds hij ze vorige week had gezaaid? Hij voelde voor de zoveelste keer aan zijn rechterbroekzak. Stek wist niet hoeveel druppels hij moest gebruiken, dus had hij het flesje weer meegenomen voor het geval het te weinig was geweest.

‘Ik ben benieuwd of het gelukt is!’ zei de juf, die naast hem was komen

fietsen. ‘Jouw tuintje ligt echt op een héél ongelukkige plek onder die twee beuken. Ik snap niet wie dat bedacht heeft.’ Ze glimlachte. ‘Maar gelukkig heb je een slimme oplossing verzonnen. Superidee van je, Stek, om er een paar planten uit je vaders kas te zaaien die goed tegen de schaduw kunnen.’

Stek knikte zonder de juf aan te kijken. Goed tegen de schaduw kunnen was niet bepaald waar Stek op had gelet bij het kiezen van de zaden...

Hij herinnerde zich hoe hij vorige week diepe gaten had gegraven in zijn tuintje en de prehistorische zaden erin had laten vallen. Eén zaadje was veel groter dan de rest, nog groter dan een ei. Ook dat had Stek in de grond gestopt. Daarna had hij in alle gaten een paar druppels uit het flesje gegoten.

Hij had zich wel schuldig gevoeld toen hij het spul gebruikte. Maar Stek wilde niet dat er zomaar iets groeide in zijn tuintje. Hij wilde iets spannends. En wat was er nu spannender dan de zaden uit het kistje? Bovendien stond dat kistje al drie weken in de werkplaats. Drie weken! Stek hield het niet meer uit, hij kon niet langer wachten tot zijn vader eindelijk Het Experiment zou uitvoeren. Dus deed hij het maar zelf, als zijn vader er te sloom voor was.

Hij schrok op uit zijn gedachten toen de juf tegen de klas riep: ‘We zijn er!’ En tegen hem zei ze: ‘Ik kom straks bij je tuintje kijken, Stek!’

De klas reed van het fietspad af, het zandpad naar de schooltuinen op. Ze parkeerden hun fietsen bij het schooltuinbouwte en vanuit de verte probeerde Stek te zien of er iets aan zijn tuintje veranderd was. Maar de dikke stammen van de twee beuken stonden in de weg. Hij zag niks.

Stek liep als eerste van de klas met zijn onkruidemmer, schepje en schop naar zijn stukje grond, dat helemaal aan het eind van het paadje lag.

Toen hij er aankwam, zag hij een verzameling planten met rare parachute-achtige bloemen, en bladeren in de vorm van reusachtige klauwen. Die stonden er vorige week nog niet. De planten uit de prehistorie! Ze waren uitgekomen. Stek kon zijn ogen niet geloven. Met open mond keek hij op naar de wirwar van varens met grote pluimen en geheimzinnige stengels met sigaarvormige uitsteeksels. Een geel poeder bedekte sommige bladeren en het spul lag ook in brokkelige, dikke korrels tussen de planten op de grond. Zeker stuifmeel, dacht Stek en hij ging op zijn hurken zitten om het beter te bekijken. Hij grijnsde. Het supergroeimiddel werkt, pap! Experiment geslaagd! Hij voelde aan het flesje in zijn zak en kneep erin als een soort boodschap aan zijn vader.

Het duurde even voordat Stek zijn kroppen sla en andijvie herkende tussen de prehistorische planten. Ze waren veel groter dan normale groenten. Met zijn handen duwde hij een paar stekelige bladeren opzij. Hij tuurde tussen de dikke stengels en duwde meer bladeren weg.

Ineens trok hij zijn hand geschrokken terug en deinsde achteruit. Hij had iets harigs gevoeld. Zat daar een dier? Stek hield zijn blik strak op de plek gericht waar zijn hand zojuist had gelegen. Hij verwachtte half dat er een beest met een bek vol scherpe tanden tevoorschijn zou springen.

Maar er gebeurde niets en Stek hoorde ook niks. Daarom klemde hij zijn kiezen op elkaar en duwde de planten nog een keer opzij.

Hij staarde recht in de donkere kraalogen van een vette zwarte rat. Het beest was wel drie keer zo groot als een normale rat en zo dood als een pier. Rond zijn verstijfde bek en op zijn scherpe tandjes zat het gele spul in klonten vastgekleefd. Ook de vacht van de rat zat vol met stuifmeel, alsof het dier erin had liggen rollen.

Dat spul was zo giftig als wat!

Stek dacht snel na. Het mocht dus absoluut niet per ongeluk in zijn mond of ogen terechtkomen. Hij veegde zijn handen zo hard als hij kon

af aan zijn broek en hoopte dat het zo genoeg was. Eigenlijk moest hij zijn handen even afspoelen in de sloot naast zijn tuintje, maar Stek was te nieuwsgierig en opgewonden om verstandig te zijn. Hij perste zijn lippen op elkaar, zodat er geen stuifmeel op kon blijven plakken, en pakte zijn schoffel. Voorzichtig rolde hij de rat tevoorschijn. Het was een kolossaal beest. Groter dan Stek ooit had gezien. Met de lange houten steel van de schoffel duwde hij stengels opzij zodat hij de grond van zijn tuintje kon onderzoeken.

O nee... Er was niet maar één rat vergiftigd... Stek gruwelde van wat hij zag: de aarde onder de grote bladeren lag bezaaid met grote dode ratten. Tientallen levenloze ogen staarden voor zich uit. Stek gluurde voorzichtig om de stammen van de beuken heen naar het schooltuintje naast hem, waar Zino druk bezig was met onkruid wieden. Hij keek niet op of om. Uit zijn oren bungelden de witte snoertjes van zijn koptelefoon. Gelukkig! Die had niks in de gaten.

Toen schoot Stek iets anders te binnen. De juf zou zo langskomen! Hij moest de ratten verstoppen. Haastig begon hij de dode beesten met zijn schoffel tevoorschijn te halen. Hij werd er misselijk van; het voelde alsof hij aan het hockeyen was met harige stukken vlees.

Toen alle ratten op een bergje lagen, pakte Stek zijn schepje en begon de beesten een voor een naar de kruiwagen die naast de sloot stond te brengen.

Hij controleerde of Zino iets merkte, maar die luisterde nog steeds naar muziek en de juf stond een eind verderop bij de tuintjes van een paar meisjes.

Stek werkte snel door. De dode ratten belandden met een akelige bons in de kruiwagen.

Toen hij klaar was hurkte Stek bij zijn tuintje en onderzocht het felgele stuifmeel. Hij ontdekte dat drie planten met breed uitwaaiende bladeren

het spul verspreidden. Die planten moesten weg, dacht Stek, en gauw ook. Voordat ze nog meer dieren vergiftigden.

Hij begon met zijn schop de wortels uit de grond te steken. De planten zaten stevig vast en hij moest aardig wat kracht zetten. Stek leunde even op de schop toen hij de eerste plant uit de aarde had losgewerkt. Hij stond op het punt om de tweede plant uit te graven, toen hij een beweging zag, vlak naast zijn voeten.

Hij deed een stapje achteruit en keek. Niets. De grond lag er stil bij. Toen verscheen er krakend een grote barst, en klonten droge grijze aarde rolden alle kanten op. Stek sprong geschrokken naar achteren. Hij staarde als verlamd naar het gat in de grond. Een slangenkop zo groot als zijn eigen hoofd wrong zich tevoorschijn. Eén eindeloos lange tel keek Stek in de valse reptielenogen die hem aanstaarden, terwijl de gespleten slangentong de gekartelde bek in en uit schoot.

Toen begon Stek te schreeuwen. De slang wurmde zich nu uit de grond. Eerst langzaam en toen steeds sneller gleed het reusachtige zwartgroen geschubde lijf, zo dik als een boomstam, tevoorschijn. Stek schreeuwde nog steeds toen hij het als een gek op een lopen zette. Hij rende voor zijn leven, dwars door de tuintjes, en brulde onderweg tegen de andere kinderen dat ze moesten maken dat ze wegkwamen. 'Een slang!' riep Stek. Hij schreeuwde de longen uit zijn lijf.

Na één blik op het gigantische beest sloeg iedereen gillend op de vlucht in de richting van het schooltuinbouwje.

Stek rukte de deur open en met z'n allen stormden ze naar binnen. De juf sloeg met een klap de deur achter hen dicht. Hijgend en doodsbang keken de kinderen elkaar aan terwijl ze met schelle stemmen door elkaar riepen.

De juf haalde trillend de noodnummerlijst uit haar broekzak en vroeg om stilte. 'Ik wil controleren of iedereen binnen is,' zei ze met een stem die nauwelijks te verstaan was. 'Steek je hand op als je er bent: Alexander,

Cathelijne, Denley, Emma, Femke, Fenna, Fiene, Florian, James, Jasmijn, Lale, Leonore, Lora, Lotus, Louis, Marcus, Marick, Meiz, Mika, Moritz, Slava, Stan, Stek, Viviënne, Xinian, Zino en Zoë.'

Nog voor de juf Zoë had bereikt, was Stek al naar de deur gerend en had hem opengerukt. Zino! Zino met zijn oortjes in...

Stek hoorde de juf achter zich roepen dat hij binnen moest blijven, maar hij trok de deur van het bouwje stevig achter zich dicht. Het was zijn schuld dat Zino nu in levensgevaar was. Hij móést hem waarschuwen. En de enige manier was naar hem toe gaan.

Daar buiten, tussen het door de kinderen haastig neergesmeten tuingereedschap, drong het pas tot hem door dat hij er nu in zijn eentje voor stond. Met ergens dat monster. Die gigantische slang uit de oertijd.

Hij wist niet waar de gedachte aan het eivormige zaadje vandaan kwam, maar opeens zag hij voor zich hoe hij het een week geleden in de grond had gestopt en er groeimiddel op had gegoten. Een slangenei. Dat was het geweest. Geen zaadje.

Stek keek om zich heen. Waar was het gruwelijke beest gebleven?

In de verte zag hij Zino zitten, nog steeds rustig bezig met onkruid wieden, zijn hoofd heen en weer wiegend op de maat van de muziek.

Stek raapte een riek op en hield die met de punten voor zich uit, als wapen tegen de slang. Hij probeerde er niet aan te denken dat de slang meters en meters lang was, zo dik als een boomstam, en dat hij zich heus niet zou laten verjagen door een zielige hooivork. Toch gaf het ding net genoeg zelfvertrouwen om Steks trillende benen in beweging te krijgen. Stap voor stap begon hij in de richting van Zino te lopen. Rillingen van angst trokken door zijn lijf terwijl hij verwachtte dat het monsterlijke dier elk ogenblik vanuit een tuintje tevoorschijn kon glijden.

Stek keek achterom. De reuzenslang kon óveral liggen. Achter de ramen van het bouwje zag hij zijn klasgenoten staan. De kinderen keken bang

en wenkten hem met drukke gebaren, alsof ze wilden dat hij terugkwam, de schuur in.

Stek schudde zijn hoofd naar hen. Nee, hij was niet van plan om naar binnen te vluchten. Hij moest eerst Zino halen.

Zenuwachtig keek hij tussen de hoge bossen goudbloemen en aardappelplanten waar de tuintjes vol mee stonden. Niets. De slang was nergens te bekennen.

Stek begon voorzichtig te geloven dat het beest verdwenen was. Weggekropen, de schooltuinen uit.

Inmiddels was hij vlak bij Zino. Stek zag zijn hoofd, nog steeds bewegend op de maat van de muziek. Opgelucht liep Stek naar hem toe. Nog een paar meter, dan kon hij Zino bij zijn arm grijpen en meesleuren naar het schuurtje. Wegrennen, zo hard als ze konden.

Toen verstijfde Stek van schrik. Hij zag de slang. Recht voor zich. Het beest lag roerloos in de zon. Zijn blik volgde het reusachtige slangenlijf, dat de planten in een paar tuintjes platgedrukt had onder zijn gewicht. De kop lag doodstil achter de rug van de nietsvermoedende Zino.

Sleep het beest? Stek was zo bang dat hij stond te trillen op zijn benen. Hij probeerde na te denken.

Als hij inderdaad sliep had Zino geluk gehad. Tot nu toe. Maar als het monster wakker werd, was het eerste wat hij voor zijn slangenbek zag: Zino. Er was geen enkele kans dat de slang hem niet zou aanvallen. Stek keek om zich heen. Wat kon hij doen tegen een slang die zo dik was als de poot van een olifant en zo lang als vijf schooltuintjes achter elkaar? Dit beest kon zo te zien met gemak een krokodil wurgen en in zijn geheel naar binnen slokken.

Tot Steks afgrijzen zoemde er iets. Zino bewoog. Hij frunnikte in zijn broekzak en haalde zijn mobieltje tevoorschijn.

Stek durfde niet te kijken en kneep zijn ogen stijf dicht om niet te

hoeven zien hoe de slang Zino aanviel.

Er klonk geritsel. Maar het kwam niet van de slang, zag Stek toen hij zijn ogen opendeed. Die was zo te zien niet wakker geworden.

Het kwam van links, uit zijn eigen tuintje. Een schattig klein konijntje huppelde naar de prehistorische planten. Nee! Niet door dat stuifmeel springen, dacht Stek. Hij zwaaide met zijn armen en het diertje rende geschrokken de andere kant op.

Stek volgde het konijn met zijn ogen. Het sprong recht op de kruiwagens met dode ratten af, rende eronderdoor en verdween in de bosjes naast de sloot.

Langzaam keerde Steks blik terug naar de kruiwagen. De ratten!

Hij verspilde geen tijd aan twifelen en begon in de richting van de kruiwagen te sluipen. Hij hield bij elke stap de slapende slang in de gaten.

Stek was bijna bij de kruiwagen, toen opeens de stem van Zino door de stille schooltuinen klonk: 'Hé, Stek! Waar is iedereen?'

Het leek alsof alles vanaf dat moment in slow motion ging. Alsof de tijd vertraagd was.

Stek draaide zich om en zag Zino tussen de goudbloemen staan, de oortjes bungelend om zijn nek. Achter hem rees de kop van de reuzenslang centimeter voor centimeter op, tot hij recht achter Zino's hoofd in de lucht bleef hangen, heen en weer wiegend, terwijl zijn gespleten tong razendsnel de bek in en uit schoot. Het meterslange lijf kronkelde dreigend in Zino's richting.

'Stek!' Zino zwaaide en begon zijn kant op te lopen. 'Zijn ze al terug naar school of zo?'

De slang had zijn brede kop een stukje laten zakken en die zweefde nu vlak boven Zino's schouder. De geschubde huid streek rakelings langs zijn wang.

Zino tilde zijn hand op en sloeg naar het beest om hem weg te jagen.

